

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Grigore Beșleaga împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova,
intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova

(repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor
de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată)

împotriva deciziei din 19 noiembrie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 2ra-264/26
NR. PIGD 2-23010484-01-2ra-26032026)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. E. Culinca)
Curtea de Apel Centru (jud. V. Arhip, D. Corlăteanu, N. Ghedrovici)

21 octombrie 2026
Textul corespunde originalului

**Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de
Ministerul Justiției al Republicii Moldova,**

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte,*

Ana Cucerescu,

Gheorghe Stratulat, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 20 ianuarie 2025, Grigore Beșleaga a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată.

2. În motivarea acțiunii a indicat că în perioada anilor 1983–2004, a activat în cadrul Ministerului Apărării și Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, fiind pensionat din motive de sănătate, ca urmare a traumelor și afecțiunilor dobândite în timpul serviciului, inclusiv în perioada participării la războiul pentru apărarea integrității teritoriale a Republicii Moldova din anul 1992.

3. A relatat că, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală Ion Munteanu din 12 martie 2015, a fost pornită cauza penală nr. xxxxx, în baza semnelor infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) din Codul penal, pe faptul pretinselor acțiuni de violență în familie exercitate asupra fostei sale soții xxxxx și asupra copiilor minori xxxxx. Drept temei pentru pornirea urmăririi penale a servit plângerea depusă de Sandu Ludmila la 18 februarie 2015.

4. Reclamantul a susținut că urmărirea penală a fost pornită ilegal și neîntemeiat, în lipsa unei bănuieli rezonabile privind comiterea infracțiunii, fără ca anterior să fie invitat pentru a oferi explicații și fără efectuarea unor examinări medico-legale sau psihologice ale pretinselor părți vătămate. Despre pornirea cauzei penale a aflat la 27 martie 2015, în cadrul examinării demersului privind aplicarea măsurilor de protecție în privința fostei sale soții.

5. A menționat că, la 31 martie 2015, a solicitat Procuraturii sectorului Centru anularea ordonanței de pornire a urmăririi penale, iar la 9 aprilie 2015 a prezentat 28 de acte și înscrisuri probatorii, solicitând anexarea acestora la materialele cauzei și încetarea urmăririi penale, din motivul lipsei faptului infracțiunii. Potrivit reclamantului, la aceste cereri nu a primit răspunsuri în termenul prevăzut de lege, fapt pe care îl consideră o încălcare a drepturilor sale procesuale.

6. A indicat că, prin ordonanța din 30 aprilie 2015, a fost recunoscut în calitate de bănuit, iar prin ordonanța procurorului Alla Cazacu din 12 iunie 2015 a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) din Codul penal. Fiind audiat în calitate de bănuit și ulterior de învinuit, nu a recunoscut comiterea infracțiunii, susținând că declarațiile fostei sale soții nu corespund adevărului și nu sunt confirmate prin probe.

7. Totodată, a relatat că, în temeiul ordonanței organului de urmărire penală, a fost anunțat în căutare în perioada iunie–septembrie 2015, deși, la momentul emiterii ordonanței de punere sub învinuire, se afla internat în spital, în perioada 11–19 iunie 2015. A prezentat organului de urmărire penală acte medicale care confirmau internarea sa, iar la 7 septembrie 2015 a fost anulată ordonanța privind anunțarea sa în căutare.

8. Reclamantul a susținut că, pe parcursul urmăririi penale, a depus numeroase cereri, plângeri și demersuri, prin care a contestat actele procesuale emise în privința sa, a solicitat audierea martorilor, efectuarea unor acțiuni de urmărire penală și dispunerea expertizelor medico-legale repetate în privința xxxxx. A invocat caracterul contradictoriu, incomplet și neîntemeiat al rapoartelor de expertiză medico-legală, precum și lipsa unor investigații medicale care să confirme diagnosticele indicate. De asemenea, a solicitat pornirea urmăririi penale în privința medicului-legist A. Vicol și a medicilor care au întocmit actele medicale, însă prin ordonanța din 2 decembrie 2015 s-a refuzat pornirea urmăririi penale.

9. A mai indicat că, în repetate rânduri, a sesizat organul procuraturii cu privire la preținsele acțiuni ilegale ale procurorului de caz și ale ofițerului de urmărire penală, solicitând inclusiv înlocuirea procurorului. Ulterior, cauza penală a fost transmisă procurorului Gheorghe Graur. Reclamantul a susținut că la numeroasele cereri adresate procuraturii nu a primit răspunsuri, fiind încălcate drepturile sale procesuale.

10. A relevat că, pe durata urmăririi penale, i-a fost aplicată măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea și țara, fiind limitat în dreptul la libera circulație. De asemenea, prin decizia nr. 225 din 12 ianuarie 2016, emisă de Direcția Generală Securitate Publică a IGP, i-a fost suspendat dreptul de deținere, port și folosire a armei, fiindu-i ridicate arma personală și permisul de port-armă, care i-au fost restituite abia după clasarea definitivă a cauzei penale în anul 2020, în urma multiplelor cereri și adresări.

11. A precizat că, prin ordonanța procurorului Gheorghe Graur din 21 septembrie 2017, s-a dispus scoaterea sa de sub urmărire penală și clasarea cauzei penale nr. xxxxx, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Ordonanța respectivă a fost contestată de reprezentantul Ludmilei Sandu, iar prin

încheierea din 23 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, aceasta a fost anulată, împreună cu ordonanța procurorului ierarhic superior din 10 ianuarie 2018. Prin decizia din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins recursul declarat de reclamant și avocatul său, cu menținerea încheierii contestate.

12. A specificat că, după reluarea urmăririi penale, a continuat să depună cereri și demersuri pentru a-și demonstra nevinovăția, susținând că învinuirea formulată împotriva sa era neîntemeiată și bazată pe declarații care nu erau confirmate prin probe. În cele din urmă, prin ordonanța procurorului Aliona Răilean din 27 ianuarie 2020, s-a dispus scoaterea sa de sub urmărire penală, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, și clasarea cauzei penale nr. xxxxx. A menționat că această ordonanță nu a fost contestată de Ludmila Sandu.

13. În opinia reclamantului, scoaterea sa de sub urmărire penală demonstrează caracterul ilegal și neîntemeiat al atragerii sale la răspundere penală, al recunoașterii în calitate de bănuit, al punerii sub învinuire și al aplicării măsurilor preventive. Consideră că organul de urmărire penală a admis erori grave de drept, prin încălcarea principiului potrivit căruia nicio persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere penală, în sensul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998.

14. A mai susținut că, în legătură cu pornirea urmăririi penale, la solicitarea organului de poliție și a fostei sale soții, au fost emise și prelungite ordonanțe de protecție, prin care i-au fost aplicate anumite interdicții. Din această cauză, nu a avut posibilitatea să își vadă copilul minor în perioada martie 2015 – 26 iulie 2016, aproximativ un an și patru luni, fiind tratat, în opinia sa, ca un agresor familial pe parcursul celor aproximativ cinci ani de urmărire penală.

15. Cu referire la prejudiciul material, reclamantul a indicat că acesta constă în cheltuielile suportate pentru asistența juridică acordată de avocat în cadrul procesului penal, precum și în privarea de posibilitatea de a munci, fiind sustras permanent de la muncă prin citările la organul de urmărire penală.

16. În ceea ce privește prejudiciul moral, a susținut că acesta rezultă din suferințele psihice și retrăirile sufletești suportate pe parcursul urmăririi penale, din restrângerea drepturilor sale, ingerința în viața privată, afectarea relațiilor familiale și sociale, precum și din atingerea adusă onoarei, demnității și reputației sale.

17. A menționat că informația despre pornirea urmăririi penale a devenit cunoscută foștilor săi colegi din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, inclusiv din BPDS „Fulger”, precum și rudelor sale, fapt care i-a afectat reputația și relațiile cu aceștia. Unii foști colegi evitau să comunice cu el, iar după scoaterea de sub

urmărire penală a fost nevoit să le explice circumstanțele cauzei și să le prezinte ordonanța de clasare pentru a-și restabili imaginea.

18. De asemenea, a afirmat că urmărirea penală i-a provocat numeroase probleme familiale și neînțelegeri cu rudele, iar în urma retrăirilor sufletești starea sa de sănătate s-a agravat, fiind nevoit să urmeze tratamente medicale. A considerat că i-au fost afectate cinstea, onoarea și demnitatea de cetățean al Republicii Moldova și de fost colaborator al organelor de poliție, cu gradul de locotenent-colonel în rezervă.

19. În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 9–11, 16, 1998, 2007, 2036 și 2037 din Codul civil, art. 5–7, 38, 85 alin. (1), 166–167 din Codul de procedură civilă, precum și pe prevederile art. 1–3, 5–8 și 10–12 din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

20. În consecință, reclamantul a solicitat repararea prejudiciului cauzat prin atragerea sa pretins ilegală la răspundere penală, estimând prejudiciul moral la suma de 200 000 de lei, precum și încasarea sumei de 5 000 de lei, reprezentând cheltuieli pentru serviciile de asistență juridică acordate în cadrul procesului penal.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

21. Prin hotărârea din 24 aprilie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost admisă parțial acțiunea înaintată de Grigore Beșleaga. S-a încasat din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Grigore Beșleaga, suma de 10 000 de lei, cu titlu de despăgubire a prejudiciului moral. În rest, pretențiile lui Grigore Beșleaga s-au respins ca neîntemeiate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

22. La 29 aprilie 2025, Ministerul Justiției a declarat apel nemotivat, iar la 5 august 2025 a prezentat apelul motivat împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

23. La 14 mai 2025, Grigore Beșleaga, reprezentat de avocatul Sergiu Coptu a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii, în sensul declarat.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

24. Prin decizia din 19 noiembrie 2025 a Curții de Apel Centru au fost respinse cererile de apel declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Grigore Beșleaga, reprezentat de avocatul Sergiu Coptu și s-a menținut hotărârea din 24 aprilie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

25. Întru consolidarea soluției sale, instanța de apel a reținut prin ordonanța din 12 martie 2015, a fost pornită urmărirea penală conform semnelor infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) din Codul penal, reclamantul fiind recunoscut în calitate de bănuț la 30 aprilie 2015 și pus sub învinuire la 12 iunie 2015. Prin ordonanța procurorului Gheorghe Graur din 21 septembrie 2017 s-a dispus scoaterea acestuia de sub urmărire penală și clasarea cauzei penale nr. 2015010480, din motivul lipsei elementelor infracțiunii. Ulterior, ordonanța respectivă a fost anulată prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 23 mai 2018, menținută prin decizia din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău. În final, prin ordonanța procurorului Aliona Răilean din 27 ianuarie 2020, s-a dispus scoaterea lui Beșleaga Grigore de sub urmărire penală și clasarea cauzei penale, din motivul lipsei elementelor infracțiunii.

26. Instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a statuat că reclamantul întrunește cerințele instituite de Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 în vederea reparării prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

27. În acest sens, instanța de apel a făcut referire la prevederile art. 19, 1998, 2007, 2036 și 2037 din Codul civil, art. 66 alin. (3), 284 și 524 din Codul de procedură penală, precum și la art. 1–3, 6, 7 și 13 din Legea nr. 1545/1998, care reglementează dreptul persoanei la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, inclusiv în cazul scoaterii persoanei de sub urmărire penală pe temeiuri de reabilitare.

28. Instanța de apel a apreciat critic argumentul apelantului Ministerul Justiției, potrivit căruia simpla scoatere de sub urmărire penală sau clasarea cauzei penale pentru lipsa elementelor infracțiunii nu echivalează, prin ea însăși, cu existența unei erori judiciare sau a unei fapte ilicite din partea statului. A reținut că, în speță, urmărirea penală a fost pornită și menținută în lipsa unei bănueli rezonabile, fără administrarea unor probe concludente care să confirme existența faptei incriminate și vinovăția persoanei, fiind tolerată o stare de incertitudine juridică pe o perioadă îndelungată, cu aplicarea unor măsuri procesuale restrictive de drepturi.

29. Curtea de apel a subliniat că nu rezultatul formal al procedurii penale este determinant, ci ansamblul circumstanțelor concrete ale cauzei, care relevă

caracterul nejustificat și disproporționat al ingerinței statului în drepturile fundamentale ale reclamantului.

30. Argumentele Ministerului Justiției privind inexistența unei constatări formale a ilegalității acțiunilor organelor de urmărire penală au fost apreciate ca fiind formale și restrictive, întrucât urmărirea penală a fost finalizată prin scoaterea reclamantului de sub urmărire pentru lipsa elementelor infracțiunii, în condițiile în care nu au fost administrate probe apte să justifice menținerea statutului procesual al acestuia și aplicarea măsurilor restrictive.

31. Instanța de apel a reținut că instanța civilă este în drept să constate caracterul nejustificat al ingerinței, fără a substitui competența organelor penale, iar prima instanță nu a echivalat automat clasarea cauzei penale cu existența unei erori judiciare, ci a examinat conduita autorităților prin prisma duratei excesive a procedurii, a lipsei unei bănuieli rezonabile și a efectelor concrete produse asupra reclamantului.

32. Totodată, instanța de apel a respins argumentul potrivit căruia prima instanță și-ar fi depășit limitele competenței, substituindu-se organelor de urmărire penală, întrucât aceasta nu a reevaluat vinovăția sau nevinovăția reclamantului sub aspect penal, ci a analizat conduita autorităților statului din perspectiva respectării drepturilor fundamentale și a principiului proporționalității ingerinței.

33. Instanța ierarhic inferioară a subliniat că răspunderea statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nu este condiționată de dovedirea vinovăției acestora sau de existența intenției de a produce prejudiciul, fiind vorba despre o răspundere obiectivă, menită să protejeze drepturile fundamentale ale persoanei și să asigure compensarea consecințelor suferite ca urmare a acțiunilor nelegale.

34. Cu referire la apelul declarat de Grigore Beșleaga, instanța de apel a reținut că acesta vizează, în esență, nemulțumirea față de cuantumul despăgubirilor acordate și respingerea pretențiilor privind prejudiciul material. A considerat că instanța de fond corect a constatat că, deși reclamantul a suportat consecințe negative reale ca urmare a urmăririi penale, probele administrate nu justifică acordarea unui cuantum mai ridicat al prejudiciului moral, iar suferințele invocate, deși credibile, nu au fost susținute de elemente obiective suplimentare care să impună majorarea despăgubirilor.

35. În privința cuantumului prejudiciului moral, instanța de apel a apreciat că instanța de fond a realizat un just echilibru între gravitatea încălcărilor constatate

și principiul proporționalității despăgubirilor, stabilind suma de 10 000 de lei în limite rezonabile și conforme practicii judiciare naționale în cauze similare. A reținut că, deși reclamantul nu a fost supus unor acțiuni care să îi limiteze în mod brutal și abuziv drepturile garantate și nu i-au fost restrânse libertățile fundamentale în mod excesiv, acesta a fost supus unei proceduri prelungite și nejustificate de urmărire penală, care a generat o stare persistentă de incertitudine, disconfort și suferință psihologică, afectându-i reputația, liniștea și echilibrul personal.

36. Instanța de apel a considerat că suma de 10 000 de lei constituie o satisfacție echitabilă pentru suferințele cauzate reclamantului, reflectând proporționalitatea dintre gravitatea prejudiciului și măsura despăgubirii, cu respectarea principiului echității și a caracterului compensatoriu al reparației, fără a conduce la un beneficiu excesiv sau disproportionat.

37. Totodată, instanța de apel a menționat că ordonanța procurorului din 27 ianuarie 2020, prin care s-a dispus scoaterea reclamantului de sub urmărire penală din motivul lipsei elementelor infracțiunii, reprezintă deja, în sine, o satisfacție morală pentru acesta, întrucât confirmă nevinovăția sa și restabilește drepturile fundamentale afectate de procedura penală nejustificată.

38. În ceea ce privește pretenția reclamantului privind încasarea sumei de 5 000 de lei pentru serviciile de asistență juridică acordate în cadrul procesului penal, instanța de apel a considerat întemeiată soluția primei instanțe de respingere a acesteia, întrucât nu au fost prezentate suficiente mijloace probatorii și argumente plauzibile care să confirme suportarea cheltuielilor respective. Reclamantul nu a prezentat un raport de activitate a avocatului în cadrul dosarului penal și nici acte care să confirme achitarea acestor servicii.

39. De asemenea, făcând referire la prevederile art. 82, 94 și 96 din Codul de procedură civilă, instanța de apel a reținut că, deși la materialele cauzei se regăsește mandatul avocațial seria/nr. MA 1576879, în temeiul căruia avocatul Sergiu Coptu a reprezentat interesele reclamantului, nu au fost prezentate înscrisuri care să confirme cheltuielile efectiv suportate pentru asistența juridică. Or, compensarea acestora presupune dovedirea existenței, cuantumului efectiv și caracterului real, necesar și rezonabil al cheltuielilor solicitate, instanța neputând acorda sume nejustificate sau neprobate.

40. Instanța de apel a mai reținut că determinarea cuantumului prejudiciului moral se efectuează prin raportare la consecințele negative suferite de reclamant și familia sa, importanța valorilor lezate, gradul și intensitatea atingerii aduse acestora, precum și influența asupra situației familiale, profesionale și sociale. A

subliniat că despăgubirea trebuie să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate cu gravitatea și amploarea efectelor produse, asigurând un echilibru între scopul compensatoriu al reparației și suferința morală efectivă.

41. În acest context, instanța de apel a constatat că procedura de urmărire penală, finalizată prin clasarea cauzei pentru lipsa elementelor infracțiunii, a generat reclamantului o stare de insecuritate juridică, anxietate și stres psihic, afectându-i reputația profesională, imaginea socială și relațiile familiale. Cu toate acestea, a apreciat că despăgubirea stabilită de prima instanță este echitabilă, proporțională cu atingerea adusă drepturilor nepatrimoniale și suficientă pentru compensarea suferințelor morale cauzate.

42. În consecință, curtea de apel a concluzionat că argumentele invocate în cererile de apel sunt lipsite de substanță obiectivă și poartă un caracter formal, iar instanța de fond, în baza cumulului probelor administrate, a soluționat cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, hotărârea fiind legală și întemeiată, în corespundere cu prevederile art. 130 din Codul de procedură civilă.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

43. La 26 martie 2026, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a depus recurs împotriva deciziei din 19 noiembrie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

44. În esență, în argumentarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept expuse anterior, recurentul a invocat prevederile art. 432 alin. (1) lit. a) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că interpretarea legii în hotărârile contestate este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, iar instanțele inferioare au apreciat vădit nerezonabil probele administrate.

45. Recurentul a susținut că instanțele inferioare au interpretat eronat prevederile Legii nr. 1545/1998, contrar practicii Curții Supreme de Justiție în cauze similare, făcând referire la cauzele Ruslan Chirica, Mariana Culeac și Ion Mahnoveț împotriva Ministerului Justiției, în care acțiunile privind repararea prejudiciului au fost respinse ca neîntemeiate.

46. A menționat că prejudiciul moral trebuie să aibă un caracter compensatoriu, nu punitiv, iar cuantumul de 10 000 de lei acordat reclamantului contravine principiului proporționalității, criteriilor prevăzute de art. 11 alin. (3) din Legea nr. 1545/1998 și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, fiind disproporționat în raport cu circumstanțele cauzei și realitățile economice și sociale ale Republicii Moldova.

47. Ministerul Justiției a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia scoaterea unei persoane de sub urmărire penală sau achitarea acesteia nu înseamnă că urmărirea penală a fost ilegală ori viciată. A susținut că din materialele cauzei nu rezultă aplicarea în privința reclamantului a unor măsuri procesuale privative de libertate, existența unei condamnări ilegale sau comiterea unor încălcări procesuale care să justifice acordarea despăgubirii morale.

48. Recurentul a relevat că bănuiala rezonabilă este permisă de lege, iar organele de urmărire penală aveau obligația de a investiga pretinsa infracțiune și de a efectua acțiunile necesare pentru aflarea adevărului. A subliniat că Grigore Beșleaga a avut doar calitățile procesuale de bănuit și învinuit, nefiind inculpat, condamnat sau achitat, iar faptul că bănuiala nu a fost confirmată și cauza penală a fost clasată nu demonstrează caracterul ilegal al urmăririi penale.

49. Totodată, a susținut că pe parcursul procesului penal au fost respectate drepturile reclamantului și principiul prezumției nevinovăției, nefiind constatate ilegalități sau vicii fundamentale admise de procuratură. De asemenea, a considerat că reclamantul nu a fost supus unor atacuri distructive asupra reputației, susceptibile să constituie încălcări ale drepturilor și libertăților constituționale.

50. Ministerul Justiției a notat că instanțele inferioare nu au făcut diferențierea necesară la constatarea pretinselor acțiuni ilegale ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată. A invocat că, potrivit art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală și art. 6 lit. d) din Legea nr. 1545/1998, ilegalitatea acțiunilor de urmărire penală urmează a fi constatată de judecătorul de instrucție, fiind necesară îndeplinirea condițiilor legale pentru angajarea răspunderii patrimoniale a statului.

51. A mai susținut că instanțele inferioare au apreciat greșit probatoriul, au examinat insuficient și superficial circumstanțele cauzei și au acordat o despăgubire morală vădit exagerată, în lipsa dovedirii atragerii ilegale la răspundere penală și a unor consecințe de o gravitate care să justifice suma de 10 000 de lei.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

52. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

53. Art. 433 alin.(1) lit. a) și f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

54. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;
- d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

55. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.”

56. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

57. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată menționează că, Curtea de Apel Centru a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 19 noiembrie 2025, decizia integrală fiind expediată recurentului, prin intermediul poștei electronice, la 27 ianuarie 2026 (f.d.236, Vol. I). Prin urmare, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat la 26 martie 2026, se consideră depus în termenul stabilit de art. 434 din Codul de procedură civilă.

58. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

59. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de substanțială.

60. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

61. Or, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

62. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

63. Completul de judecată notează că instanța de apel a examinat circumstanțele relevante ale cauzei, a apreciat probele administrate și a oferit o motivare suficientă și coerentă a soluției adoptate, răspunzând argumentelor esențiale invocate de părți. Concluziile instanței de apel sunt întemeiate pe analiza circumstanțelor concrete ale cauzei și pe aplicarea normelor de drept material care reglementează repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii.

64. Completul de judecată observă că argumentele recurentului exprimă, în esență, dezacordul cu aprecierea probelor, interpretarea normelor de drept și concluziile instanței de apel, fără a demonstra existența unor erori de drept care să se încadreze în temeiurile de admisibilitate invocate. Totodată, referirea la soluții pronunțate în alte cauze nu este suficientă pentru a demonstra existența unei practici judiciare neuniforme, în lipsa evidențierii unor circumstanțe de fapt și de drept similare și a unei interpretări divergente a normelor aplicabile.

65. De asemenea, criticile privind caracterul pretins arbitrar al deciziei contestate nu relevă o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, ci urmăresc, în esență, reevaluarea circumstanțelor de fapt și reconsiderarea concluziilor

instanțelor inferioare. Or, simplul dezacord cu soluția pronunțată nu constituie, prin el însuși, un temei suficient pentru admiterea recursului spre examinare.

66. În această ordine de idei, se reține că decizia instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

67. Din considerentele expuse, completul de judecată conchide că cererea de recurs nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege și consideră recursul ca fiind vădit neîntemeiat.

68. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, împotriva deciziei din 19 noiembrie 2025 a Curții de Apel Centru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Ana Cucerescu

Gheorghe Stratulat